

handlinger, der ere førte her i Tinget; der er paa den ene Side Overbeviisningen om, at Jernbaner ere en Nødvendighed for vort Fædreland, og paa den anden Side er der en modsat Anskuelse; paa den ene Side er der Dvstet om en vis Retning af Banen, og paa den anden Side Dvstet om en ganske anden Retning; men at denne Sag gennem en Række af Aar har kunnet holde sig paa Dagsordenen og været Gjenstand saavel for Regjeringens som for Folkets Opmærksomhed, det er for mig et Tegni paa, at der dog igjennem Regjering og Folk gaaer Haabet om, at det vil være til Fordeel for vort Fædreland, hvis det maatte blive deeltaget i det Gode, som Jernbaner unægtelig ere for et Land. Det er derfor jeg glæder mig over, at det endelig er kommet saavidt, at Rigsdagens tvende Afdelinger have forhandlet med hinanden om denne Sag, og at der er Udset til, at den vil kunne blive gennemført. Der er fra Rigsdagens anden Afdeling raft en forsonende Haand, der er gjort en Mægling, men jeg har det Haab, at der endnu maatte kunne opnaaes noget Mere i saa Henseende, og det er derfor, jeg ikke kan nægte min Stemme til det subsidiaire Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther), og som gaaer ud paa Anlægget af en Bane fra Nye Mølle til Silkeborg; efter mit Kjendskab til Forholdene anseer jeg virkelig Anlægget af dette Stykke Bane for at være af en overordentlig stor Betydning; men skulde dette Forslag og alle de øvrige Forslag blive forkastede, og vi altsaa idag skulde komme til at udtale det endelige Ja eller Nei, saa skal jeg med Freidighed sige Ja, i det Haab, at Fremtiden vil gjøre de Tvivl og Betænkkeligheder til Stamme, som Mange nære ligeoverfor denne Sag, og navnlig i det Haab, at Danmark, i hvad der end forestaaer det, vil blive stærkt nok til at bære den forøgede Byrde, som vi derved lægge paa vort kjære Fædreland.

J. A. Hansen: Det er vistnok gaaet flere i denne Forsamling, som det er gaaet mig, at jeg har haft megen Møje med at bestemme mig til, hvorledes jeg skal stille mig til denne Sag. Det er den ærede Forsamling

bekjendt, at den Retning af Banen, som nu ligger for, ikke tilfredsstiller mig; de Herrere, som den tilfredsstiller, kunne jo med et glad Hjerte sige Ja til Loven, men det er vanskeligere for os Andre at afgjøre, om vi bør sige dette Ja eller ikke. Jeg er imidlertid efter flere gjentagne Overveielser kommen til den Overbeviisning, at jeg maa og bør sige Ja. Nu foreliggr der den høist ulykkelige Overbane, og hvorfor kalder jeg den ulykkelig? Fordi den største Deel af Befolkningen er imod den, fordi den, saavidt jeg troer, er bragt til stede ved Ukyndighed og Trods fra en enkelt Mand's Side imod den almindelige Opinion; vi maae beholde denne Overbane, dersom vi ikke sige Ja til den foreliggende Lov. Jeg skal dernæst bemærke, at de forskjellige Anskuelser med Hensyn til Banens Retning, som hidtil have været fremsatte, nu indskrænke sig til det foreliggende Endringsforslag, og jeg mener oprigtig talt, at dette ikke er saa langt fra, hvad der ligger for i Lovforslaget, saaledes som det er kommet til os fra Landstinget, at man, fordi man ikke faaer det, derfor skulde stemme imod Loven. Hvad angaaer det Forslag, der er stillet under Nr. 1, skulde jeg, under visse Forudsætninger have stemt derfor; jeg kan vilige mange af de Grunde, der ere anførte derfor af en af de ærede Forslagsstillere, nemlig Rigsdagsmanden for Mariager (A. Sage), men det gaaer jo ikke an, som han mener, at udsætte denne Sag og faae dette Spørgsmaal afgjort i en fremtidig Samling, naar Regjeringen, ved at indsætte denne Bestemmelse, ikke kan tage imod Loven; den 1ste Februar d. A. udløber den afsluttede Contract; det nykker altsaa ikke, om vi til næste Session vedtage en saadan Lov, thi efter al Rimelighed vil der ikke være nogen Entrepreneur, som efter en saadan Contract vil overtage Udførelsen af Anlægget. Desuden har ogsaa en af de Grunde, som stadig have ledet mig i min Stilling ligeoverfor denne Lov, været den, at vi endelig engang kunde blive færdige med dette Spørgsmaal om den jydste Banes Retning; jeg troer, at vi Alle, idetmindste de af os, der nu i saa mange Aar have haft Sæde her, og været Vidner til de Forhandlinger, som bestandig have været førte, om den østlige eller